

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Ing. D. Š.**, zast. JUDr. Markem Görgesem, advokátem se sídlem Žižkova 1737/52, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. RR/294/15, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) P. Č., II) Ing. J. H.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 4. 2016, č. j. 57 A 41/2015 - 106,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. RR/294/15. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 12. 4. 2013, č. j. OVÚP-KOI/8419/2013, jímž bylo pro stavebníka OBSTAV profi, s. r. o., vydáno stavební povolení pro bytový dům s 10 bytovými jednotkami o třech nadzemních podlažích a připojení na stávávající STL plynovod dn 50 na pozemcích st. p. 154, parc. č. 1427/1 a 112 v katastrálním území Přeštice.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, jak namítala stěžovatelka. Dále se zabýval tím, zda stavebník podal *úplnou* žádost o stavební povolení ve smyslu § 93 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon"). Dle daného ustanovení územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve dvouleté lhůtě platnosti územního rozhodnutí podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona.

[3] Krajský soud se ztotožnil se žalovaným ve výkladu, že žádost o stavební povolení je úplná tehdy, pokud je schopna projednání a obsahuje nezbytně nutné náležitosti a podklady v rozsahu stavebního zákona a prováděcích právních předpisů, a to s přihlédnutím k charakteru stavby. Krajský soud se pak plně ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žádost o stavební povolení v posuzované věci byla úplná a že část podkladů doložených po uplynutí dvou let od právní moci územního rozhodnutí byla pouhou konkretizací či dílčí úpravou již dodaných podkladů, že část těchto podkladů byla nadstandardním návrhem řešení nabídnutým nad rámec nezbytných náležitostí k námitkám jiných účastníků stavebního řízení, případně že následně dodané podklady se týkaly parkovacího stání, k němuž není stavební povolení třeba. K parkovacímu stání č. 9 krajský soud dodal, že navíc nešlo o námitku, která se bezprostředně týká práv stěžovatelky.

[4] Krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.").

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatelka namítla, že stavební povolení bylo vydáno nezákonně, jelikož v době jeho vydání již zanikla platnost územního rozhodnutí, které se týkalo povolované stavby. Dle jejího názoru totiž nebyla ve dvouleté lhůtě od právní moci územního rozhodnutí podána *úplná* žádost o stavební povolení ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona.

[6] Pojem „úplná žádost o stavební povolení" stěžovatelka spojuje s naplněním dvou základních hledisek: a) s hlediskem zákonnosti, tedy tím, zda stavební zákon či související právní předpis považuje absentující doklady za součást žádosti, a b) s hlediskem projednatelnosti, tedy tím, zda na základě žádosti může být vydáno stavební povolení.

[7] V případě, že podaná žádost o stavební povolení není úplná, stavební úřad vyzve stavebníka k doložení chybějících náležitostí. Územní rozhodnutí nepozbude platnosti, budou-li chybějící náležitosti doplněny ve lhůtě jeho platnosti. Pokud však náležitosti stavebník doplní až po uplynutí této lhůty, pozbude územní rozhodnutí platnosti. Posuzování úplnosti žádosti o stavební povolení stěžovatelka spojuje s hodnocením, zda žádost má všechny části stanovené především v § 110 stavebního zákona a dále v prováděcích vyhláškách č. 499/2006 Sb. a č. 526/2006 Sb. Namítla, že v žádosti o stavební povolení k poslednímu dni platnosti územního rozhodnutí absentovaly tyto náležitosti: a) žádost o povolení parkovacího stání č. 9 a projektová dokumentace parkovacího stání č. 9, b) situace zpevněné plochy s okótováním odstupů zpevněných ploch, c) řešení odvádění dešťových vod, d) koordinační situace stavby se zakreslením sousedních pozemků, e) technická zpráva o likvidaci odpadů, f) požárně bezpečnostní řešení stavby, g) závazné

stanovisko hasičského záchranného sboru k požárně bezpečnostnímu řešení stavby, h) výkres D.3 a D.4 dokumentace zpevněných ploch a i) závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší.

[8] Stěžovatelka trvá na tom, že žádost o stavební povolení je projednatelná, a tím i úplná, jen tehdy, pokud je na jejím základě možné v souladu se zákonem vydat stavební povolení. K poslednímu dni platnosti územního rozhodnutí nebylo v dané věci možné vydat stavební povolení již jen z toho důvodu, že v žádosti o stavební povolení tehdy absentovala dvě závazná stanoviska ve smyslu § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. V závěru kasační stížnosti navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Žalovaný souhlasí s tím, jak se krajský soud vypořádal s podanou žalobou, a navrhl kasační stížnost zamítnout. Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily, ačkoli k tomu dostaly možnost.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] V nynější věci je veden spor o to, zda došlo k zániku platnosti územního rozhodnutí ze dne 28. 4. 2009, č. j. VÚP-Mi/8616/2009, které nabylo právní moci dne 5. 6. 2009.

[12] Dle § 93 odst. 1 stavebního zákona územní rozhodnutí o umístění stavby platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší.

[13] Dle § 93 odst. 4 stavebního zákona: „*Územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí.*“

[14] Konkrétně se vede spor o to, zda v nynější věci byla v době platnosti územního rozhodnutí podána *úplná* žádost o stavební povolení, což je jednou ze skutečností, o níž se zmiňuje citovaný § 93 odst. 4 stavebního zákona.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že požadavek úplnosti žádosti o stavební povolení je nutno spojovat zcela v souladu s významem slova „*úplná*“ s okruhem náležitostí takové žádosti. Za úplnou žádost o stavební povolení pak lze považovat žádost obsahující nezbytné náležitosti a podklady s přihlédnutím k charakteru stavby, jíž se žádost týká. O úplnou žádost o stavební povolení nepůjde tehdy, když některá z jejích nezbytných náležitostí či podkladů bude v žádosti zcela absentovat.

[16] Posouzení úplnosti žádosti o stavební povolení se týká okruhu náležitostí či podkladů žádosti o stavební povolení, tj. posouzení, zda součástí žádosti požadovaná náležitost či podklad je. Úplnosti žádosti však není na překážku situace, kdy žádost obsahuje všechny nezbytné náležitosti či podklady, ale některá z těchto náležitostí či podkladů trpí dílčí vadou či nepřesností, kterou je třeba odstranit. Vada či nepřesnost náležitosti či podkladu žádosti o stavební povolení nemůže znamenat, že by na takovou náležitost či podklad žádosti o stavební povolení bylo možno hledět jako na chybějící. Vada či nepřesnost náležitosti či podkladu žádosti o stavební povolení sice mohou, nebudou-li v průběhu stavebního řízení odstraněny, vést v krajním případě až k zamítnutí žádosti. Nemohou však vést k závěru, že na náležitost či podklad bylo možno hledět jako na chybějící jen ze samotného důvodu jejich dílčí vady či nepřesnosti.

[17] Úprava v § 93 odst. 4 stavebního zákona (ve znění do 31. 12. 2012) „*má zamezit případům, kdy by stavebník mohl zabránit pozbytí platnosti územního rozhodnutí jen tím, že by podal zcela neúplnou žádost o stavební povolení, což by v případě extrémní neúplnosti žádosti znamenalo nepochybně obcházení smyslu této zákonné podmínky. Jestliže by např. stačilo (což dosavadní právní úprava alespoň formálně skutečně nevylučovala), aby stavebník podal žádost, kterou mohl tvořit jen jinak prázdný papír obsahující např. pouze větu: ‚Žádám o vydání stavebního povolení na stavbu…‘, je zřejmé, že by o takový postup skutečně šlo. Tyto dosavadní možné případy obcházení zákona již nová právní úprava jednoznačně vylučuje, když striktně požaduje, aby byla včas podána úplná žádost.*“ Viz komentář k § 93 odst. 4 stavebního zákona in: Malý, J. *Nový stavební zákon s komentářem. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).* Praha: 2007, ASPI, 748 s., dostupný ze systému ASPI. S takto vymezeným účelem úpravy v § 93 odst. 4 stavebního zákona Nejvyšší správní soud souhlasí.

[18] Současně je třeba přihlížet i ke smyslu stavebního řízení, jímž je přezkum podané žádosti o stavební povolení a připojených podkladů z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést (§ 111 odst. 1 stavebního zákona), a rozhodnutí o námitkách účastníků řízení (§ 114 stavebního zákona). V rámci stavebního řízení se často střetávají zájmy stavebníka, účastníků řízení a veřejný zájem, přičemž stavební řízení by mělo skýtat prostor pro zhodnocení těchto zájmů a nalezení řešení těch otázek, které jsou pro dané řízení relevantní. To je možné jen při věcném hodnocení žádosti o stavební povolení, námitek a veřejného zájmu. Racionální výklad procesní úpravy ve stavebním zákoně by měl akcentovat vytvoření prostoru pro naznačené věcné hodnocení. Tomu vyhovuje výklad § 93 odst. 4 stavebního zákona vycházející z toho, že o úplnou žádost o stavební povolení půjde i tehdy, když žádost obsahuje nezbytné náležitosti či podklady, byť by některé z podkladů či náležitostí trpěly dílčími vadami nebo nepřesnostmi. Jde totiž o výklad, který dává prostor pro odstranění takových vad a nepřesností i po uplynutí dvou let od právní moci územního rozhodnutí, a tudíž i výklad, který dává vyvážený prostor pro věcné hodnocení.

[19] Skrze naznačený výklad § 93 odst. 4 stavebního zákona (viz zejména bod [16] shora) Nejvyšší správní soud hodnotil námitku, v jejímž rámci stěžovatelka poukázala na náležitosti či podklady žádosti o stavební povolení, s nimiž spojuje neúplnost takové žádosti. Šlo o následující náležitosti či podklady [ad a) až i) níže]:

a) Požárně bezpečností řešení stavby.

[20] Požárně bezpečnostní řešení stavby (příloha č. 1 část F. bod 1.3 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 28. 3. 2013; dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“) bylo součástí žádosti o stavební povolení již v okamžiku jeho podání dne 12. 10. 2010. Šlo o část F.1.3 projektové dokumentace nazvané požárně bezpečnostní řešení, které bylo zpracováno Ing. Z. K., autorizovaným technikem pro pozemní stavby. Následně dne 22. 12. 2011 stavebník předložil požárně bezpečnostní řešení zpracované Ing. J. K., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, které bylo obsahově shodné s požárně bezpečnostním řešením Ing. K. (s jedinou výjimkou, že u odstupů – požárně nebezpečného prostoru Ing. K. neopravil zjevnou písařskou chybu spočívající v tom, že sousloví „*strana jihovýchod*“ má správně být „*strana jihozápad*“; skutečnost, že se jedná o jihozápad, je zcela zřejmá z připojené mapky; Ing. K. tuto zjevnou písařskou chybu opravil tím, že nesprávný údaj škrtl a rukou přepsal na správný).

[21] Důvodem pro dodatečné předložení požárně bezpečnostního řešení zpracovaného autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, nikoli autorizovaným technikem pro pozemní stavby, bylo hodnocení žalovaného, že autorizovaný technik pro pozemní stavby neměl oprávnění pro vypracování požárně bezpečnostního řešení, kdežto autorizovaný inženýr pro pozemní stavby takové oprávnění má. Tento svůj názor žalovaný vyjádřil na stranách 20 a 21 rozhodnutí ze dne 19. 9. 2011, č. j. RR/2900/11 (šlo o první rozhodnutí o odvolání v nynější věci, jímž bylo zrušeno v pořadí první stavební povolení; žalobou před krajským soudem bylo napadeno v pořadí čtvrté rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení). Zmíněným rozhodnutím ze dne 19. 9. 2011 žalovaný zrušil v pořadí první vydané stavební povolení a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému řízení, kde stavebník následně předložil požárně bezpečnostní řešení zpracované autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby Ing. K.

[22] Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že předložením požárně bezpečnostního řešení vypracovaného Ing. K. dne 22. 12. 2011 (tj. po více než dvou letech od právní moci územního rozhodnutí) stavebník odstraňoval vadu požárně bezpečnostního řešení, které předložil dne 12. 10. 2010 (v rámci dvou let od právní moci územního rozhodnutí). Žádost o stavební povolení obsahovala Požárně bezpečnostní řešení již od samého počátku. V daném ohledu proto nešlo o neúplnou žádost ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona. Odstranění vad již existujících náležitostí či podkladů žádosti o stavební povolení nepůsobilo v nynější věci problém z hlediska § 94 odst. 3 stavebního řádu (viz bod [16] shora). Nejvyšší správní soud poukazuje především na skutečnost, že po obsahové stránce se požárně bezpečnostní řešení neměnilo a co se týče jeho samotného věcného obsahu, správní orgány na žádné vady nepoukazovaly ani u následně dodaného požárně bezpečnostního řešení. Dne 22. 12. 2011 došlo pouze k odstranění vady spočívající v nedostatku oprávnění zpracovatele. Výhrady žalovaného proti původnímu požárně bezpečnostnímu řešení ohledně tohoto oprávnění nemohly za dané situace

způsobit to, že by se na původně předložené požárně bezpečnostní řešení dalo hledět jako na neexistující.

b) Žádost o povolení parkovacího stání č. 9 a projektová dokumentace parkovacího stání č. 9.

[23] Ve vztahu k žádosti o povolení parkovacího stání č. 9 a projektové dokumentaci k němu Nejvyšší správní soud zhodnotil, že kasační stížnost neobsahuje polemiku s názorem krajského soudu, který se zcela ztotožnil se žalovaným.

[24] Stavební úřad ve stavebním povolení ze dne 12. 4. 2013 uvedl (na straně 8): „*Část parkovacího stání č. 9, které bylo územním rozhodnutím umístěno částečně na pozemku p. č. X, vedeném v KN jako zahrada,* [...] *nebylo stavebně povoleno. Zbývající stání jsou umístěna na pozemku vedeném v KN jako zastavěna plocha a nádvoří a stavebně již nemusí být povolována.*“ Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl (na straně 25), že všech 9 parkovacích stání není nutné stavebně upravovat v rozsahu vyžadujícím stavební povolení. Zabýval se pak jen zbylou částí parkovacího stání č. 9 (tj. jeho částí, která se má nacházet na pozemku parc. č. X), k níž uvedl, že ji stavebník navrhl ze zatravňovací dlažby. Dodal (na straně 26 rozhodnutí o odvolání), že položení zatravňovací dlažby nevzniká stavební ani montážní technologií, tudíž nelze tuto činnost považovat za stavbu ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, která by kromě územního posouzení vyžadovala další povolení.

[25] Lze tak shrnout, že správní orgány ve svých rozhodnutích vysvětlily, proč není třeba parkovací stání řešit stavebním povolením. Krajský soud se s jejich hodnocením ztotožnil. Z tohoto pohledu se pak námitka neúplnosti žádosti o stavební povolení ve vztahu k parkovacímu stání míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu i správních orgánů, které zdůvodnily, proč dané parkovací stání vůbec není třeba zahrnovat do vydaného stavebního povolení.

c) Situace zpevněné plochy s okótováním odstupů zpevněných ploch.

[26] K nutnosti předložit dokumentaci k situaci zpevněné plochy stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na přílohu č. 1 část C. písm. a) vyhlášky č. 499/2006 Sb. Nejvyšší správní soud konstatuje, že požadavku uvedené části vyhlášky č. 499/2006 Sb. stavebník vyhověl na základě výkresů C.1 situace – katastrální mapa a C.2 situace, jež byly součástí žádosti o stavební povolení ze dne 12. 10. 2010 podané téhož dne. (Dva roky od právní moci územního rozhodnutí uplynuly dne 5. 6. 2011.)

[27] Dále Nejvyšší správní soud plně souhlasí se žalovaným, s nímž se ztotožnil i krajský soud, v tom, že informace o odstupech bylo možno seznat již z původní dokumentace ve výkresu C.2. Předložení výkresu situace zpevněných ploch s okótováním odstupů k výzvě stavebního úřadu Nejvyšší správní soud hodnotí ve shodě se žalovaným a krajským soudem jako podklad umožňující pohodlnější zhodnocení jedné z námitek ve stavebním řízení. Tím, že potřebné informace vyplývaly již zejména z výkresu C.2, nelze žádost o stavební povolení ani v nejmenším hodnotit jako neúplnou.

d) Řešení odvádění dešťových vod.

[28] Stěžovatelka dovozovala, že nutnost předložit dokumentaci řešení odvádění dešťových vod vyplývá z přílohy č. 1 části B. bodu 1 písm. f) vyhlášky č. 499/2006 Sb.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v této části vyhlášky se zakotvuje požadavek na dokumentaci vlivu stavby na životní prostředí a jeho ochrany. Tomu se věnuje stavebníkem předložená dokumentace v části B., tj. souhrnné technické zprávě, dodaná se žádostí o stavební povolení dne 12. 10. 2010. Zde se na straně 1 uvádí, že splaškové a dešťové vody budou sváděny do jednotného kanalizačního řadu. Dále se dešťovým vodám věnuje např. průvodní zpráva – kanalizace, přípojka kanalizace (v části předložené projektové dokumentace F.1.4.), kde se uvádí, že splaškové a dešťové vody budou svedeny stávající přípojkou do obecní kanalizace. Průvodní zpráva se pak blíže zabývá kanalizací, z ní lze např. zmínit, že na pozemku parc. č. 154 je provedena přípojka z obecní kanalizace ukončená stávající prefabrikovanou kruhovou revizní šachtou s průměrem 1,1 m (její umístění je patrné z výkresu situace kanalizace).

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že s ohledem na právě rekapitulovaný obsah spisu je zjevné, že nerozvitá námitka poukazující na přílohy č. 1 části B. bodu 1 písm. f) vyhlášky č. 499/2006 Sb. je nedůvodná. Vlivem na životní prostředí a řešením jeho ochrany se zabývala projektová dokumentace doložená již 12. 10. 2010. Z námitky nelze blíže dovodit, proč by rekapitulovaná část projektové dokumentace měla být v jakémkoli ohledu neúplná.

[30] Lze plně souhlasit se žalovaným a krajským soudem, že doplnění projektové dokumentace, k němuž došlo dne 22. 11. 2011, o velmi podrobný plán a popis odvodu dešťové vody pomocí retenční nádrže byl nadstandardní reakcí na vznesené námitky účastníků stavebního řízení. Z hlediska řešení odvádění dešťových vod byla žádost úplná již od počátku řízení.

e) Koordinační situace stavby se zakreslením sousedních pozemků.

[31] K výzvě stavebního úřadu ze dne 27. 10. 2011 (pořadové č. 51 správního spisu), která se týkala mj. koordinační situace stavby, ve které bude zakreslen i pozemek parc. č. 97, dne 22. 12. 2011 stavebník předložil požadovaný výkres.

[32] Nejvyšší správní soud plně souhlasí s krajským soudem a žalovaným, že žádost o stavební povolení byla z pohledu naplnění požadavku dle přílohy č. 1 části C. vyhlášky č. 499/2006 Sb., kde je požadavek dokumentace situace stavby, dostatečná již v okamžiku podání dne 12. 10. 2010. Tehdy stavebník předložil výkres C.2, na něm sice nebyl zaznačen pozemek parc. č. 97, ale vzhledem k tomu, že je naopak zaznačen ve výkresu C.1, který znázorňuje širší okolí (i s pozemkem parc. č. 97), nespatřuje Nejvyšší správní soud namítanou neúplnost žádosti o stavební povolení. Ostatně opačný přístup by znamenal v dané věci nemístný formalismus.

f) Technická zpráva o likvidaci odpadů.

[33] Nejvyšší správní soud konstatuje, že projektová dokumentace předložená společně se žádostí o stavební povolení dne 12. 10. 2010 se v rámci části B. (v souhrnné technické zprávě) zabývala způsobem likvidace komunálního odpadu [v rámci hodnocení vlivu stavby na životní prostředí – příloha č. 1 část B. bod 1 písm. f) vyhlášky č. 499/2006 Sb.]. Uvádí se zde, že splaškové a dešťové vody budou sváděny do jednotného veřejného kanalizačního řadu, komunální odpad bude odstraňován způsobem v místě obvyklým, tj.

svozem z popelnic či kontejnerů. Ve výkresu C.2 je pak patrné, na kterém místě budou popelnice umístěny. V části E. projektové dokumentace (v zásadách organizace výstavby) se na stranách 6 a 7 pojednává o likvidaci odpadů vzniklých při provádění stavby. Uvádí se zde, jaké odpady mohou při provádění stavby vzniknout a jak je s nimi třeba naložit.

[34] Je tedy patrné, že projektová dokumentace předložená již 12. 10. 2010 se zabývala likvidací odpadů. Námitka neúplnosti žádosti o stavební povolení je tedy nedůvodná.

[35] Stavební úřad ve výzvě ze dne 27. 10. 2011 (pořadové č. 51 správního spisu) požadoval rozvést, co se míní odstraňováním komunálního odpadu způsobem v místě obvyklým. Výzvě stavebník vyhověl dne 22. 12. 2011, kdy uvedl, že na pozemku parc. č. 154 je vymezena plocha o rozměrech 2,5 m × 6 m (odkázal na výkres C.2) pro umístění nádob na sběr komunálního odpadu. Dále uvedl, že na dané ploše si jednotlivé domácnosti umístí popelnice o objemu 110 l nebo 120 l, celkem 10 nádob. Systém sběru, třídění a odstraňování odpadu se pak řídí obecně závaznou vyhláškou města Přeštice č. 5/2010. Nejvyšší správní soud konstatuje, že popsaná stavebníkova reakce na výzvu stavebního úřadu představuje upřesnění a odstranění nejasností původní projektové dokumentace, která byla součástí žádosti o stavební povolení. Jak již bylo výše uvedeno (bod [16] shora), k upřesnění či odstranění nejasností náležitostí či podkladů žádosti o stavební povolení, která byla podána před uplynutím dvou let od právní moci územního rozhodnutí, je možno přistoupit i po dvou letech od právní moci tohoto rozhodnutí. Z toho, že následně došlo k upřesnění či odstranění nejasností, však nelze dovozovat, že by původní žádost byla neúplná ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona.

g) Výkresy D.3 a D.4 dokumentace zpevněných ploch.

[36] Co se týče výkresů D.3 a D.4 dokumentace zpevněných ploch, které stavebník předložil stavebnímu úřadu nejprve dne 22. 12. 2011 a následně v upravené podobě dne 21. 8. 2012, jde opět o nedůvodnou námitku neúplnosti žádosti o stavební povolení. Stěžovatelka uvedla, že nutnost předložit dané výkresy vyplývá z přílohy č. 1 části F. bodu 1.1.2 písm. f) vyhlášky č. 499/2006 Sb., dle níž má výkresová část obsahovat „*výkresy napojení na veřejné komunikace, řešení dopravy v klidu*“. Nejvyšší správní soud konstatuje, že způsob napojení na veřejné komunikace a řešení dopravy v klidu je dostatečně patrný z výkresů předložených spolu se žádostí o stavební povolení dne 12. 10. 2010 (např. z výkresu C.2, na který v dané souvislosti poukázal žalovaný).

[37] Upravené výkresy D.3 a D.4 obsahující dokumentaci zpevněných ploch stavebník předložil v návaznosti na výzvu stavebního úřadu ze dne 27. 7. 2012 (pořadové č. 74 správního spisu). Výzva směřovala k vyjádření, zda navrhované sklony zpevněných ploch (chodníku) 0,5 % jsou dostatečné. Výzvu stěžovateli stavební úřad adresoval v reakci na námitku uplatněnou ve stavebním řízení, že sklon 0,5 % je nedostatečný a technicky nerealizovatelný. Stěžovatelka, která tuto námitku podala, požadovala sklon 2,5 % až 3 %. Na výzvu stavebník reagoval tak, že dne 21. 8. 2012 dodal výkresy D.3 a D.4 znázorňující skladbu zpevněných ploch a situační výkres, v němž upravil sklon chodníků na 2,5 %. Tímto způsobem stavebník provedl drobnou úpravu projektové dokumentace tak, aby vyhověl účastnici podávající námitku týkající se sklonu chodníku. V žádném ohledu nešlo o nové podání do té doby vůbec neexistující náležitosti či podkladu žádosti o stavební povolení.

h) Závazné stanovisko hasičského záchranného sboru k požárně bezpečnostnímu řešení stavby.

[38] Závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje bylo součástí žádosti o stavební povolení již v okamžiku jejího podání dne 12. 10. 2010. Šlo o souhlasné stanovisko ze dne 12. 8. 2009, č. j. HSPM-2296-6/OP/SPD-2008. Jednou z podmínek tohoto stanoviska byla povinnost splnit požadavky požárně bezpečnostního řešení stavby vypracovaného Ing. K.

[39] S ohledem na vypracování požárně bezpečnostního stanoviska Ing. K. (k tomu srov. bod [20] až [21] shora) si nechal stavebník vystavit nové závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, tentokrát ze dne 8. 12. 2011 pod č. j. HSPM-498-5/2011 ÚPP. Zmíněné závazné stanovisko mezi podmínky řadilo povinnost splnit požadavky požárně bezpečnostního řešení stavby vypracovaného Ing. K. Zbylé podmínky stanoviska zůstaly obsahově stejné se stanoviskem ze dne 12. 8. 2009. Původní závazné stanovisko ze dne 12. 8. 2009 bylo následným závazným stanoviskem ze dne 8. 12. 2011 zrušeno.

[40] Nejvyšší správní soud konstatuje, že závazné stanovisko hasičského záchranného sboru bylo součástí žádosti o stavební povolení od samého počátku řízení. V případě pozdějšího stanoviska v podstatě šlo o aktualizaci předchozího závazného stanoviska (s ohledem na vypracování pozdějšího požárně bezpečnostního řešení), přičemž ani nedošlo k žádným odchylkám v tom, jaké věcné požadavky má stavebník při své činnosti dodržet. Neúplnost žádosti o stavební povolení tak nelze se závazným stanoviskem hasičského záchranného sboru spojovat.

i) Závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší.

[41] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka ve své kasační stížnosti k závaznému stanovisku orgánu ochrany ovzduší neuvedla relevantní polemiku se závěrem krajského soudu, který se ztotožnil se žalovaným.

[42] Stavebník dne 4. 3. 2013 doložil souhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Přeštice ze dne 28. 2. 2013, č. j. OŽP-DVO/4316/2013, ke stacionárnímu zdroji (10 plynovým kotlům Protherm TIGER 12 KTZ). Žalovaný objasnil, že závazné stanovisko bylo vydáno na základě zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), který nabyl účinnosti dne 1. 9. 2012. Dva roky od právní moci územního rozhodnutí uplynuly dne 5. 6. 2011. Žalovaný poznamenal, že zákon o ochraně ovzduší neobsahuje ustanovení, které by umožnilo dokončit řízení podle jiných předpisů podle dosavadní úpravy, dle níž dané závazné stanovisko třeba nebylo. Z tohoto důvodu bylo dle žalovaného sice potřebné dodat závazné stanovisko dle zákona o ochraně ovzduší, ale nejprve až za účinnosti daného zákona. To však bylo v dané věci více než dva roky po právní moci územního rozhodnutí.

[43] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný srozumitelně vyložil, proč po stavebníkovi nebylo možno ve dvou letech od právní moci územního rozhodnutí žádat závazné stanovisko dle zákona o ochraně ovzduší a proč bylo nutno jeho doložení bez negativních následků pro stavebníka akceptovat až později. S tímto názorem se krajský soud plně ztotožnil. Prosté stěžovatelčino tvrzení, že žádost o stavební povolení ani k datu

5. 6. 2011 neobsahovala závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší, nereaguje na hodnocení krajského soudu a žalovaného. Toho, že stavebník do data 5. 6. 2011 závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší nepředložil, si byly krajský soud i žalovaný správní orgán dobře vědomy, uvedly však relevantní argumenty, proč danou skutečnost nelze klást k tíži stavebníka, což naopak stěžovatelka nechala v kasační stížnosti zcela bez povšimnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[45] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

[46] Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení žádnou takovou povinnost neuložil, v řízení o kasační stížnosti jim tak nevznikly žádné náklady. Právo na náhradu nákladů řízení proto osoby zúčastněné na řízení nemají.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu